

Ран Босилек

Куку и Мјяу

Баба Кукумявка на слънчице поспала, на месечника попрела. Хем преде, хем немирните си внучета Куку и Мяу наглежда. Те уж седят на клончето до нея, ала очите им все в гъсталака насреща.

Месечко ги гледа и се усмихва дяволито.

– Бабо, защо се смее дядо Месечко? – пита Мяу.

– Защо питаш, бе глупчо? – обажда се Куку. – Нали знаеш от приказката. Още му е сладко. Цяло гърне с мед изгълтал, когато бил малък. Хем с шепи лапал...

– Аха, сещам се – прекъсва го Мяу. – Лапал той, ала киселичко му излязло. Издебнала го майка му. Пернала го по страната. Той се хванал за лицето и – беж да го няма. Избягал в гората. Затуй и досега му е измачано лицето. Той трябва да плаче, а не да се смее!

– Защо ще плаче? Туй не си ти. От най-малко нещо замякуваш!

Мяу замълча. После изведнъж попита:

– Бабо, ами кой покачил Месечка на небето? Той нали няма крила?

Баба Кукумявка понатикна хурката в коланя на престилката си и рече:

– Като избягал Месечко в гората, скрил се в една хралупа. Страх го било да го не намери майка му. Там живяла на мойта баба баба й.

Той й се примолил и тя го отнесла през нощта на небето. Като летели, от ръцете и лицето на Месечка се стичали капки мед. Тези капчици станали звездици. Те и сега светят на небето.

– Че на твоята баба баба й защо не останала при Месечка? – попита Куку. – Сега щяхме да й ходим на гости.

– Защото там няма мишчета и комар чета. Тя се върнала пак в хралупата. Но там било изцапано с мед. На мойта баба баба й близнала малко от меда и се превърнала на орел. Дотогава нямало орли на земята. Такай се отплатил Месечко. Казват, че и досега стояла тая хралупа и медът никога не засъхвал в нея. Която кукумявка близне от тоя мед, става тоз час орел.

– Бабо, пусни ни да идем в гората! – рече Мяу. – Може да намерим хралупата!

– Тъй се намирало то! Само послушни кукумявчета могат да станат орли!

– Пусни ни, бабо – замоли се Куку. – И ние ще слушаме. Не ни се седи вече тука!

– Не може. Къде ще ви търся после из гората!

– Бабо, падна ми пантофката! Ще слеза да я взема.

– Ах, и мойта! Докато ги види баба Кукумявка, Куку и Мяу скочиха

от дървото и се изгубиха из гората. Като вървяха какво вървяха, Мяу дръпна Кука и пошепна:

- Куко, стой!
- Какво има? – попита Куку.
- Нещо шава в трънака.
- Лисица! Да бягаме!
- Чакай! Не е лисица. Мишка! Дръж, Куко, за опашката!

Куку се хвърли. Хвана мишката за опашката. Тя го повлече из трънака. Хвърли се и Мяу на помощ.

Мяу дърпа Кука. Куку дърпа мишката опашка. Мишката ги влечи и двамата. Най-после мишката се намъкна в една дупка. Но и Куку, и Мяу държат здраво опашката.

Мишката тегли навътре, те навън, тя навътре, те навън. Най-после опашката се скъсва и юнаците падат по гърба си.

Мишката изпищя, но после подаде глава из дупката и рече:

- Дайте ми опашката!
- Защо ти е скъсана опашка? – каза Мяу. – Ще си я хруснем с Кука.
- Аз ще си я залепя с мед – рече мишката. – Дайте ми я!
- С мед ли? – викна Куку. – Заведи ни при меда, ще ти дадем опашката!

Мишката ги заведе при една хралупа. Там имаше див мед. Мишката бе прогризала една дупчица, запушвайте я с восък и често ходеше да по-хапва мед, без да сърди пчелите. Тя отпуши дупчицата и медът потече.

– Ето ви меда – каза мишката. – Дайте ми сега опашката!

Тя сграби опашката, па избяга в гъсталака.

– Ближи сега, братко, да ближем! – рече Куку. – Това ще да е Месечковият мед.

– Нека види баба, че и ние можем да станем орли! – викна Мяу.

Близаха, близаха, но все кукумявчета си оставаха.

– Да се облеем цели! – каза Куку.

Те се подложиха под дупката и медът се за-стича по тях. По едно време облещиха очи.

– Мяу, приличаш на удавена мишка!

– Ти на плъх!

– Как ще се върнем?

– Ти каза да се облеем.

– Ти си глупчо!

– Сега ще видим кой е глупчо!

Мяу удари Кука и поиска да хвъркне. Но крилата му бяха залепнали. Куку го блъсна и той падна на земята. Сухи листа полепнаха по перата му. Мяу стана, пхна се между краката на Кука и го търкулна в шу-мака. Така битката продължи дълго.

Най-после двете кукумявчета се спогледаха и изкрещяха от радост:

– Гледай, гледай, Куко! Ти си цял орел! Какви дълги жълти пера поникнали по тебе!

– И по тебе, Мяу! И ти си орел! Напред сега! Нека види баба!

Като попреде какво попреде, баба Кукумявка слезе от дървото и почна да вика немирните си внучета:

– Куку, Мяу! Прибирайте се! Стига играхте! Куку, Мяу!

Ала никой не се обади.

– Ах, вие играчи такива! Нека се върнете, ще ви дам да разберете!

Баба Кукумявка седна до хралупатото дърво. Тя попреде, попреде, па задряма. През туй време се зададоха Куку и Мяу. Вървяха и пееха:

„Дървесата клони дигат.

Славните орли пристигат!

Излез, бабо, посрещни ги!

С царски гостби нагости ги!“

Стресна се баба Кукумявка, изкряка и подхвърква на дървото. После се повзря и позна своите немирници. А те пеят ли, пеят! Баба Кукумявка скочи от дървото, взе хурката и ги заудря по новата премяна. Бий и вика:

– Бабините орлета, нагостени бъдете! Че пак сами ходете! Че пак баба плашете!

А Месечко гледа и се смее от небето.

КРАЙ

© Ран Босилек

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2007

Публикация:

БИБЛИОТЕКА „ЯН БИБИЯН“
ХУМОР * ПРИКЛЮЧЕНИЯ * ЗАБАВНО ЧЕТИВО

Ран Босилек

ГАРВАН ГРАЧИ

Весели приказки и разкази

Подбор, редакция, бележка Дамян Дамев

Художник Ани Ралчева

Художествен редактор Георги Неделков

Технически редактор Катя Бижева

Коректор Емилия Кожухарова

Л. Г. V. Тематичен № 2584. Година 1972.

Дадена за набор на 5. VII. 1972 година.

Подписана за печат на 15. X. 1972 година.

Излязла от печат на 25. II. 1973 година.

Формат 1/32 84/108. Тираж 70 125. Печатни коли 13,75.

Издателски коли 10,43. Цена на книжното тяло 0,52 лева.

Цена подвързана 0,75, мека 0,56 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС

Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“

София 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3330>]